

Na 3 jaar staan we hier weer om de verschrikkingen van de tweede wereldoorlog te herdenken in zowel Nederland maar ook in de oost en de west, zoals wij al vele jaren hier in Zuidoost doen.

Wij zijn dan ook blij dat we voor het tweede jaar samen kunnen werken met de vereniging Ons Suriname en een aantal partners om de herdenking die eerder vanmiddag heeft plaatsgevonden aan het Anton de Komplein mede vorm te geven.

De deelnemers aan die herdenking hebben zich ook na afloop aangesloten bij onze stille tocht om de verbondenheid en inclusiviteit van herdenken te benadrukken en verder vorm te geven. De komende jaren hopen wij dit in gezamenlijkheid verder te kunnen ontwikkelen.

Herdenken en de geschiedenis van herdenken begint ook bij de jeugd. Fijn dat de kindercommissie hier weer vertegenwoordigd is. Uiteraard samen met de stadsdeelvoorzitter.

Maar ook voor het eerst dit jaar is er in samenwerking met de school der poëzie een project geweest op twee scholen in ons stadsdeel, de Shri Laksmi basisschool en de OSB, een van onze middelbare scholen.

Leerlingen van beide scholen zullen straks hun gemaakte gedichten hier voordragen.

Mevrouw Ferrier, dank dat u hier een toespraak wilt houden over het thema van dit jaar, Herdenken: Vrijheid in verbondenheid

Ik zeg vaak bij dit soort gelegenheden: ik ben van na de oorlog en dat houd ik graag zo.

In het huidige tijdsgewricht lijkt dit steeds lastiger te worden. Vrijheid moet letterlijk bevochten worden hier 2000 km vandaan, aan de grenzen van Europa. Mensen in Oekraïne leven nu al ruim 60 dagen in staat van oorlog. Beelden die te vergelijken zijn met onze tweede wereldoorlog.

Maar ook buiten Europa worden er nog steeds oorlogen gevoerd, Yemen, Soedan, waarbij de gewone mensen meestal de zwaarste rekening betalen.

Laten wij met ons allen onze vrijheden koesteren, bevechten, niet met wapens maar met rede. Want ook in Nederland is er een grote mate van onverdraagzaamheid op vele terreinen. Het is goed of fout lijkt het vaak. Terwijl de rede, het zoeken naar overeenkomsten tussen mensen toch meer voor de hand ligt. We hebben altijd meer gemeenschappelijks dan dat we verschillen.

In mijn optimisme blijf ik van na de oorlog, alleen dat gaat niet vanzelf.

Hans Mooren

Voorzitter 4 en 5 mei comité Amsterdam Zuidoost